

Warming, Tokanten og Gaderummet

To skandaler oppe, en nede

Så kom skandalen. Ikke skandalen om at Socialborgmester Mikkel Warming har dækket over forvaltningsmæssige fejl ifm. lukningen af Gaderummet, men skandalen om at han i 8 måneder tav og senere løg om flere henvendelser om grov overmedicinering og systematisk manglende indberetninger af magtanvendelse overfor udviklingshæmmede på bostedet Tokanten. I 7 måneder havde det efter en undersøgelse ellers været klart, at der var foregået alvorlige uregelmæssigheder. Men ingen handling fra borgmesterens side overfor boere og pårørende.

En skandale nede, skandalen om Gaderummet

Skandalen om Gaderummet tog også fart for 8 måneder siden. Her blev det til en skandale for Gaderummet, ikke for socialborgmester Mikkel Warming, som i spidsen for kommunen valgte at gøre en stærkt betvivlet Tilsynsrapport til sandheden om Gaderummet. Her skete der ingen undersøgelse af, om Tilsynsrapporten var i overensstemmelse med sin genstand, og om der var hold i de samstemmende indvendinger, der blev afrapporteret mod rapporten fra Gaderummets side, fra den daglige leder, fra den samlede medarbejdergruppe og fra den daværende formand.

Skandalen om Gaderummet startede med, at lægen Thor Grønlykke (S) i pressen i april gik frem med sit eget beskidte vasketøj om Gaderummet og med en beskyldning mod Socialborgmester Mikkel Warming om i "flere måneder at have holdt hånden over Gaderummet". En Tilsynsrapport tilbage fra januar 2007 havde ifølge Thor Grønlykke afsløret væsentlige svigt af boere omkring medicinering. I hånden kunne han henvise til en udtalelse fra psykiater Henrik Rindom, der udtalte sig om manglende opbakning til psykiatrisk arbejde fra Gaderummets side.

Som en trold af en æske replicerede Socialborgmester Mikkel Warming med at stå i spidsen for lukningen af Gaderummet på efterfølgende udvalgsmøde d.2.maj 2007. Det er senere blevet fremført fra politikerside i udvalget, at statistikker for hjemløse udsiger, at de fleste hjemløse er psykisk lidende og derfor skal medicineres. Vi kan ikke finde sådanne statistikker, der underbygger dette, således at etiketten hjemløs kan udskiftes med "psykisk lidende", der skal medicineres! Der synes mere at være belæg i de statistikker, der udsiger, at væsentlige forhold i hjemløshed er marginaliseringsprocesser og ressourcefattigdom.

En bekvem påstand om Gaderummet

Når bare påstanden om manglende medicinering, eller problemer med psykiatrien, er nok til at dømme Gaderummet ude som dialogpartner, så er noget større på spil. Måske derfor kan Gaderummet ikke få dokumentation for, at der er gjort noget galt, som skrevet står i Tilsynsrapporten, trods at det bestrides af Gaderummet. Men det ligger åbenbart allerede i selve udtalen, at Gaderummet ikke kan have ret overfor Tilsynet. Da Socialforvaltningen endelig, i oktober måned 2007, svarer Gaderummet - vi spurgte første gang d.6.december 2006! - sker det først efter at Gaderummet har klaget til Ombudsmanden. På Ombudsmandens rykker om svar på de vanrøgtede psykisk psyke, som er ankerpunktet i lukningen, jf. [2007-08-17 Gaderummet. Åbent brev til Socialforvaltningen vedrørende psykisk syge boere](#), svarer kommunen:

”* at de tilsynshavende i deres rapport udpeger ”psykisk syge” på en stemplende og nedværdigende måde - og ikke efterfølgende at ville stille op til afklaring.

Svar: Forvaltningen stiller sig helt uforstående over for ovenstående kritikpunkt. Det er naturligtvis en særdeles relevant oplysning i forbindelse med tilsynsbesøget, at tilsynet taler med to unge, som de vurderer som psykisk syge. De pågældende er i beskrivelsen anonymiseret så de ikke er genkendelige, hvilket er normal praksis i forbindelse med tilsynsbesøg. Det kan i øvrigt oplyses, at de pågældende tilsynsmedarbejdere har mange års erfaring in-

denfor for behandlingspsykiatrien og det socialpsykiatriske område”(s.5 i [2007-09-05 København Kommune. Besvarelse af spørgsmål](#)).

Gaderummet har efterfølgende bedt om et anstændigt svar. [2007-09-11 Gaderummet. Brev til Lars Gregersen socialforvaltningen - med kopi til ombudsmanden, sags.2007-1859-069](#). Man lukker ikke et sted, en selvejende institution, på grundlag af noget, der ikke kan dokumenteres! Ombudsmanden er tilskrevet igen, som igen har rykket kommunen for et svar, men vi har stadig ikke hørt noget. Til gengæld fortsætter socialforvaltningen med at søge at trænge sig ind i Gaderummet. Og kører i skrivende stund denne rille.

Tilsynet på bostedet Tokanten

Tilsynet i bostedet Tokantens tilfælde havde været der igennem 6 år. Og Embedslægens sidste rapport for 2006 havde ikke påtaler at gøre omkring Tokanten. Alligevel har der været noget helt galt med bostedet, som ikke er blevet opdaget. Det er fremført i debatten, at ingen tilsyn kan fange alle problemer, lige meget hvor kontrollerende det er.

Eller har der været noget helt galt med Tilsynet. Fra flere sider, blandt andet Overborgmester Ritt Bjerregaard og socialborgmester Mikkel Warming, lyder det nu, at der skal strukturelle ændringer til, at tilsynene skal gøres uafhængige. Dette må forstås derhen, at man fra ansvarlig side indrømmer at der har været problemer i selve tilrettelæggelsen af tilsynsopgaven og dens afrapportering.

Man ser hvad man vil se, eller skal se

Har problemet været, at Tilsynet har set det, som de skulle se, eller det som de ville se. I Gaderummets tilfælde med det Socialfaglige Tilsyn, var der megen snak med Tilsynet om, at deres indberetningsskema slet ikke indeholdt, rummede eller matchede Gaderummets målgruppe, deres arbejdsfunktioner, Gaderummets indhold og socialpsykologiske arbejdskoncepter. Det angår et skema som generelt bruges til institutioner på området.

Og hekser det væk, man ikke vil se

Alligevel insisterede Tilsynet på, ved deres første tilsyn i Gaderummet sommeren 2006, at Gaderummets praksis skulle presses ned i deres fortrykte skema, trods at Gaderummets praksis var opstået af, at andre institutioner støder nogle unge fra sig, hvorfor Gaderummets praksis må være en anden, netop når den tager sig af de unge, som andre institutioner ikke kan rumme. Gaderummets personalegruppe talte for døve ører over for Tilsynet. Og væk var, da tilsynsførende havde fået plottet Gaderummet ned i deres skabelon, dét der gjorde Gaderummet til Gaderummet. Nu var Gaderummet blevet til den slags generel institution, som de unge i Gaderummet tidligere ikke havde kunnet bruge, var smidt ud fra eller som havde forværret deres liv igennem en årrække.

Væk var Gaderummets særlige målgruppedefinition og den dertil svarende organisering af arbejdet, tilbage blev at vi adskilte os fra andre tilbud på området. Og det var åbenbart nok til at sætte Gaderummet kniven for struben: enten retter i ind og så æder i også vores lidet flatterende udtalelser om jer uden at kny, eller også så afvikler vi jer. Socialudvalget gjorde det sidste, valgte at lukke Gaderummet, for at lade andre organisationer overtage. Sikken en måde at løse problemer på!

Hvad Tilsynet ikke skriver i sin skriftlige afrapportering

At Tilsynet så faktisk synede et velfungerende sted, spillede ingen rolle - trods at det er et velfungerende sted for kommunens uønskede børn og omvendt. Tilsynet skriver om et sted der er præget af respekt, omsorg og ligeværd, og som de unge er glade for.

Tilsynet skriver ikke, at de gjorde et nummer ud af at formidle, da de ankom første gang, at de havde fået travlt med at komme herud på tilsyn - første gang d.2.juni 2006, anden gang d.15.august 2006 - nu hvor Louise Frevert havde spurgt til Gaderummet i forvaltningen. Bemærkelsesværdigt er

imidlertid, at de tilsynsførende ved afslutning på begge tilsynsbesøg udtalte, at de ikke havde nogen påbud at gøre. Udtalelserne falder overfor en samlet personalegruppe, hvor den daglige leder ikke er til stede, men han blev heller ikke meddelt nogen kritik fra Tilsynets side, eller meddelt krav om forandring af basale forhold, mens Tilsynet var på stedet. Tvært imod præsenterede han dem for en samtale med en klient, som han havde en aftale med mens Tilsynet var der. Tilsynet foretog sin samtale med klienten.

Den forsinkede og forvanskede tilsynsrapport

Stor er derfor overraskelsen, da Tilsynsrapporten kommer. Der er gået 3 måneder, mod sædvane på et par uger. Hvorfor så lang tid? Og hvorfor nu fuld af påbud, der indstifter en anden institution, for en anden målgruppe af unge, og som de unge, der har bygget Gaderummet op, og hvor gruppen med dens interne og hver især eksterne historie er "erfaringsfonden" som Gaderummet består af, nu skal begynde at smide hinanden ud fra Gaderummet, for der vil med det nye regelsæt - svarende til andre institutioner på området - ikke længere være plads, rum eller ressourcer til nogen af dem. De vil hver især falde for et eller flere påbud.

De 6 påbud er påbud om en anden institution, svarende til andre institutioner på området. Tilsynet "syner" hermed Gaderummets faglige fundament væk. De tilsynsførende, får vi at vide i forvaltningens svar, skal man ikke betvivle - " .. tilsynsmedarbejdere har mange års erfaring indenfor for behandlingspsykiatrien og det socialpsykiatriske område." - og det er helt fint. Gaderummet har bare en "socialpsykologisk platform" for sit arbejde, som er mere overgribende end den socialpædagogiske, og som ikke kan vurderes herudfra, da den er individuelt-personligt orienteret. Det må den også være, den må kunne mere end den socialpædagogiske, når det angår unge, der falder igennem inden for denne ramme, eller hvor rammen ikke matcher deres udviklingsbehov. Derfor er der også grundlæggende brugerstyring, da Gaderummet er et sted for den enkelte, der ikke er plads til andre steder - og dette synes ikke at kunne rummes i de fortrykte kommunale skemaer om, hvordan ting skal se ud eller være begæret igennem sin proces. På sin vis er Tilsynets påbud en listning af forskelle mellem Gaderummet og andre hjemløseinstitutioner eller støttede bosteder. Trods Gaderummets resultater fældes det på en forskel, trods at det allerede i sit udgangspunkt - husets historie, dets resultater, dets godkendelsesgrundlag - skal gøre en forskel - hvad det faktisk også gør med den åbne dør og det udelte arbejde! Et paradoks.

Paradokset om Gaderummet

Paradokset er kommet i stand, fordi Tilsynet - som en faglig myndighed - indskrænker hvad der kan være i Gaderummet, trods at det er et politisk fastsat arbejdsfelt; mens Gaderummet for at overleve den åbne dør og det udelte arbejde, netop hele tiden må brede sine opgaver ud, for at de kan blive gjort løselige for de unge.

Havde det Socialfaglige Tilsyn allerede haft to koncepter, et socialpædagogisk og et socialpsykologisk koncept, til sin rådighed, så var problemet eller paradokset ikke opstået, eller nu hvor det opstået, så kunne det jo være at der var noget om noget. Ikke om en skandale for Gaderummet eller for socialborgmesteren, men om at rigtigt mange af de problemer, der er for og med unge - og ældre - også handler om, at tilbudene til dem, at dem skal man kigge på. Tilgodeser tilbudene overhovedet deres brugeres behov, eller er der bare kommet en bestemmekultur, hvor man som udsat ung enten kan æde sine piller eller blive frataget sin bistandshjælp, trods at det er almindelig overlevelse det angår, rent materielt. Og hvor tiltagene til at der sker noget, der kan hjælpe én videre ind i samfundet, de eksisterer ikke, er eventuelt sparret væk. Livslang diagnose, på førtidspension - hvis ikke der gribes ind og tilbydes også andre tilgange end det socialpædagogiske.

Ingen undersøgelse af Tilsynets udtalelser om Gaderummet

Bostedet Tokanten blev undersøgt i måneden efter anmeldelsen i april 2007, inden det kunne siges, at der var hold i kritikken af bostedet og dets leder. Så skete der ikke noget i 7 måneder, før nogen pressede historien frem i medierne. Så fik Socialborgmesteren sin skandale. Nu blev lederen su-

spenderet. Senere blev lederen indstillet til afskedigelse. Og borgmesteren får en alvorlig "næse". Samtidig går flere organisationer på området ind i sagen med, at problemerne på bostedet Tokanten ikke er et enkeltstående tilfælde, og at det omhandler for lidt uddannelse og arbejdspress.

Også i Gaderummets tilfælde må vi forvente, at der er sket indberetning til kommunen. Det angår beskyldninger fra en person mod lederen for stor set alting, fx at tage af kassen, være voldelig, karakterafvigende og grænseoverskridende. Samme person har tidligere klaget over lederen, med udgangspunkt i, at lederen i 1995 afviste hans optagelse som rådgiver. Personen har aldrig senere haft kontakt med lederen, haft pårørende eller været i Gaderummet. Sagen er senest afregnet i 2005 gennem en kommunal undersøgelse og beskyldningerne afvist som grundløse. Alle papirer her: [En hvide-historie 31.maj 1995-4.maj 2007](#).

I den aktuelle sag om bostedet Tokanten handler borgmesteren på indberetningen om forholdene, han sætter en undersøgelse i gang, dvs. giver den videre til sine embedspersoner, så hvis borgmesteren får en lignende henvendelse om Gaderummet - eller i dette tilfælde om dets leder - gør han så ikke det samme, giver henvendelsen videre. Gør borgmesteren dette, vil han også få svaret, at samme persons klager tidligere er undersøgt og afvist.

Gaderummet nedlukkes alligevel fra dag til dag i maj 2007. Den daglige leder bortvises, personalet fyres øjeblikkeligt, og de økonomiske midler, øremærket fra SATS-puljen til Gaderummet, går i kommunekassen, til et andet projekt, som kommunen vil lave i stedet for Gaderummet. Kommunens foretagne efterlader uden noget omkring 30 faste boere, omkring 50 brugere af psykologisk rådgivning, heraf halvdelen i længerevarende intensive forløb, og omkring 100 andre brugere, der dagligt er i behov for stedets faciliteter.

Men ingen faglige organisationer råbte op, da Gaderummet blev slagtet på et, må man sige, oplyst urimeligt grundlag. Det var som nogen lugtede blod, men så meget desto værre at der ikke kommes til undsætning. Hvad er man bange for?

Gaderummets egen kamp

Gaderummet blev henvist til at kæmpe sin egen kamp. Tidligere og nuværende brugere og pårørende begyndte at formulere sig i offentligheden. Det blev et overvældende materiale om Gaderummets praktiske psykologi, skrevet af unge i yderst udsatte og sårbare positioner, men alligevel kom kun endnu en mur. Hvis ikke psykiatrien er i orden, så er intet i orden, lød svaret!

Det skorter ikke på henvendelser til Socialforvaltningen med anmodning om dokumentation for særlige påstande i Tilsynsrapporten, som var positivt usande. Vi bad allerede om svar i brev af 6.december 2006, altså mens Tilsynsrapporten stadig var et udkast, men fik ikke svar. Eller fik nærmere det svar d.3.januar 2007, da Tilsynsrapporten ikke længere var et udkast, men nu blev tilsendt Gaderummet som den færdige rapport, og ikke et komma ændret, at der ikke var noget at diskutere.

Tilsyn

I Gaderummets tilfælde gøres stærkt betvivlede udtalelser og påstande – som kommunen ikke ønsker undersøgt – uden videre til sandheden om forhold i Gaderummet, men kommunen vil ikke dokumentere. I Tokantens tilfælde lavede man i det mindste en undersøgelse, før man skred til handling overfor institutionen og dens leder. Hvorfor den forskelsbehandling? Hvad skete der egentlig på Borgmesterkontoret i april måned 2007.

Gaderummet
28.december 2007